Veckokrönika från Sverige

Speciellt meddelad denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Det tycks vara hvad man kallar "stormigt" härhemma. På somliga ställen som t. ex. Södertälje har icke sedan 1878 ett dylikt oväder ägt rum som i januari i år. Skyltarna ha ramponerats och blåst ner på gatorna. Det har varit ett smattrande och brusande och brakande och guisslande och suckande o. tjutande i skorstenar och kakelugnar och dörrar och fönster. I landsbygden ha träden ryckts upp från marken, sommarvillor ha gjort kullerbyttor i förskräckelsen. Starka ljusflammor ha visat sig på himlahvalfvet. Man har undrat om det har varit blixt, eldsvåda i grannskapet eller norrsken. Snöblandat hagel, våldsamt slagregn och värst af allt telefonledningarnas ramponering och urståndsättning för den närmaste tiden. Och så har det varit litet hvarstans hemma hos oss.

* * *

I Neder-Torneå har det grasserat en s. k. äktenskaplig storm. Omisskännliga stormtillbud ha länge visat sig och nu på nya året bröt det löst hos kyrkoherden Junelius i finska Neder-Torneå församling vid Torneå älf midt emot Haparanda. Många mäktiga passioner hafva blifvit lösläppta och rasat kring den staekars gamle kyrkoherden, som härvid varit hardt nära att släppa lifvet till. Hans fru, en stilig dam på fyrtioåtta år med elegant apparition och stormande lidelser har plötsligt framträdt som nordanstifterska på sin gamle man, hvars förmögenhet hon vill åt. Detta enligt uppseendeväckande bekännelser af drängen Johanson i prästgården. Denne påstår nämligen, att fru Junelius visat honom mer än lämplig välvilja, en potifarshustrutaktik gent emot en svag Josef — med klen motståndskraft, 22-årig, liten och oansenlig. För sig själf behöll han dock obeslutsamhet och ånger, sedan han låtit öfvertala sig till att ta den gamla prästens lif.

På nyårsaftonen smög han sig således enligt aftal med sin matmor in i sängkammaren och gömde sig bakom ett skåp. Men hans mordiska mod var ej så starkt, och det var ej underligt, att det ena skottet, som han affyrade mot den inträdande intet ondt anande presten, träffade hakan och det andra splittrade taklampan. Drängen hoppade därpå genom fönstret och sprang bort emot stranden, där han stannade och tog sig en stilla funderare, om han skulle vända om och be prästen om förlåtelse, men så bar det af mot den svenska sidan till Haparanda.

Det ser ut som Norden också fått sin "vackra Meg", sin fru Steinheiltyp. Fru Junnelius lär ha ett fördelaktigt utseende, klär sig alltid elegant och modernt och är i sitt uppträdande en fulländad världsdam. Hon har varit gift tre gånger. Första gången med en skådespelare, direktör vid Norrköpings Folkteater. Äktenskapet upplöst till följd af oenighet. Sedan lär hon ha lyckliggjort en finsk veterinär, som lär ha dött på ett mystiskt sätt. Hans död väckte grofva misstankar, men fru Junnelius fick likväl ut hans lifförsäkring. Denna Nordens "vackra Meg", lär ha uppträdt som föreläserska i Torneå och Haparanda, och då talat "om kvinnans förbisedda och betryckta ställning". Jag hoppas dock, att hon den här gången slipper bli förbisedd af den hämnande rättvisan.

* * *

Föröfvaren af det "amerikanska" rånmordet i Stockholm, Anderson—Ander, har sorgliga antecedentia. Detta fasaväckande illdåd i Stockholm har fyllt allas sinnen med förfäran, och man frågar sig huru det varit möjligt, att brottet kunnat föröfvas under sådana omständigheter. Endast den omständigheten att yrkesförbrytare, många af dem samhällsvådliga, måste enligt lagen frigifvas efter uttjänt straff, förklarar denna möjlighet. Om nu dessa förbrytare visste att de kunde för obestämd tid kvarhållas i fängelset, skulle de säkerligen mer än nu är fallet akta sig att begå brott.

En fängvårdsman härhemma menar att det vore stora skäl att få den möjligheten införd i lagen, att man sluppe att frigifva en svår förbrytare, förrän man ägde någorlunda garanti för att han ej vidare beginge brott. Från juridiskt håll afvisas denna tanke såsom ett allt för stort ingrepp i den personliga friheten. Är detta icke falsk humanitet? Man börjar inse detta utomlands, i England, i Schweiz, i Norge.

Våra fängvårdsmän anse dessutom att man tar allt för litet hand om våra förbrytare då de frigifvits. De gå därför sina egna vägar. Att ställa en stor del af dem under kraftig bevakning vore, menar man, lika viktigt, som att hålla dem i fängelse under strafftiden. Många behöfde noga följas som fria, och om de åter visade brottsliga tendenser borde man äga medel att inskrida äfven med andra åtgärder än straff.

* * *

Medan vi äro inne bland förbrytare så klagar ingeniör Ekenberg på, att alla hans gamla vänner öfvergifva honom. För att göra sig vänligt påmind, har han sändt ut jul. och nyårskort, men endast ett lär ha blifvit besvaradt. Ingen besöker honom i fängelset. Hans mor har flyttat till London och bor i hans villa. Nog är hon att beklaga.

* * *

Till sist kan jag omtala, att Selma Lagerlöf inköpt sin fädernegård i Vermland för 40,000 kronor. Att en sjöoffiecer kapten Gustaf von Horn skrifvit ett drama, som han fick färdigt den ena dagen, gick upp till Ranft med den andra, och fick det antaget den tredje. — Fermare expedition än vanligt.

Och så ha vi haft nya lyckade långtelefoneringsförsök mellan slotten i Stockholm och Baden. Samtalen fördes å svenska sidan af konungen och drottningen, samt i Karlsruhe af storhertigen och storhertiginnan af Baden. Ledningen var disponibel på bestämd tid, och gick öfver Hälsingborg och Hamburg till Karlsruhe, samt afprofvades af ingeniör Holmström, här, och ingeniör Egner i Karlsruhe. — So far, so good!

A. L—r.

Stockholm den 15 jan. 1910.

DEN POETISKE ÖFVERSTEN.

— Vid det regemente, där jag tjänstgjorde, började skådespelaren Darey, var utan gensägelse öfversten den egendomligaste typen. Säkert den fulaste karlen i Frankrike, liten och undersätsig, med mustascher, som sågo ut som morrhår, kopparfärgad hy och utstående ögon, egde han en så kolosal hufvudskål, att naturen för att utfylla den hade sett sig nödsakad att placera alla möjliga idéer där. I denna skalle hörde manierna hemma, här härskade galenskapen. Och den häri innesluta hjärnan led af den mest älskvärda och oförklarliga synd, den mest paradoxa last, man kunde tänka sig, när man tog öfverstens öfriga person i betraktande: nämligen poesin.

Men mina herrar, jag gör orätt i att skratta. Denna oskyldiga mani har beredt mig ett af mina muntraste äfventyr.

En klar januarimorgon stod regementet uppställdt på exercisplatsen. Det var en bitande köld, och soldaternas andedräkt stod framför deras ansikten som små hvita skyar, men ingen vågade röra sig ur stället eller yttra ett ord. Öfversten paserade långsamt framför leden. Han var i dag i ett sämre humör än vanligt, hvilket icke förhöjde hans skönhet. Just när han befann sig framför mig, utbrast han:

— N.... de D....! Se på den där karlen! Hans knappar! Och hans här! Hvad heter han?

— Laurent Darey, öfverste!

Hvilken underbar verkan dessa fyra stafvelser hade! Knappt hade mitt namn uttalats, förrän hans vrede öfvergick i ett leende. Men hvilket leende! Ett grymt, hånfullt, omöjligt att uttyda. Jag stod som förstenad, medan han aflägsnade sig, ännu med mitt namn mellan läpparna.

— Det blir fjorton dagars arrest, min gosse lilla, mumlade min granne till höger, en korpral vid namn Lavachet. Det var en skelögd och torr karl, dum så att man kunde gråta däråt, och elak så att man kunde bli rädd för honom. Han och jag afskydde hvarandra, utan att alltför tydligt lägga det i dagen, ty han var listig och ironisk. Öfversten vände emellertid tillbaka på sin häst, och när han befann sig 150 meter framför den plats, där jag stod, kom hans ordonansofficer och kallade på mig. Jag skyndade mig fram, mycket illa till mods, stannade framför öfversten och väntade. Men o under, öfversten log också. Utan att alls låta om sin förra vrede, sade han till mig med sin vänligaste röst:

— Nå, kamrat, ni har ju gått igenom konservatoriet! Det var ju präktigt. Jag deklamerar vers, jag också, men jag är bara inte så duktig som ni däri. Ni får hjälpa mig, kom genast med mig! Jag har satt mig i hufvudet ett läsa upp "Oktobernatten" för en dam. Ni vet, när skalden förebrår den otrogna: "Vågar du ge mig ännu din mun att kyssa!" Ack, det är härligt. Börja nu läsa upp litet, så få vi se!

På sin stora häst satt öfversten och fäktade med armarna. Pa 150 meters afstånd stod hela regementet och bäfvade för mitt öde. Men snart blef det en häpnad! Hvar och en kunde se mig i min tur göra våldsamma åtbörder med en skräckinjagande min. Det var omöjligt att höra något, men utan tvifvel hade jag blifvit vansinnig. Officerare, underofficerare och soldater, alla betraktade mig förstenade af skräck, under det jag visade öfversten knytnäfven med en hotande uppsyn. Nu var min undergång gifven! Hota en öfverordnad officer! De skulle ju ej kunna drömma sig till att jag läste upp "Oktobernatten" för honom. Scenen varade några minuter. Slutligen återvände jag till min plats, under det öfversten i full galopp närmade sig mitt kompani. Framför kaptenen ropade han:

— Permission för dagen för Laurent Darey! Det är en präktig pojke, det!

Han aflägsnade sig i galopp, under det hela regementet var utom sig af förvåning.

Så snart exercisen var slut, omringade alla mig, som om jag varit ett besynnerligt djur, en hjälte, en ryktbar förbrytare. Lavache uttryckte allas tankar med att säga:

— Hvad i all världen har du då gjort med öfversten? Hvad sade du till honom? Han är då rädd för dig?

Jag hade en förtviflad lust att skratta, men tyckte det var bättre att förhålla mig lugn. Instinktivt blandades mina kamraters indignation med respekt för mig. Jag svarade ingenting på deras frågor, men tog mig permission till kl. 12 på natten. På morgonen nästa dag tog jag Lavache med mig i ett hörn:

— Hör på, sade jag, du är min vän, och jag skall ge dig ett godt råd. Om du vill utverka dig någonting hos öfversten, så tveka bara inte, utan gör som jag. Gå till honom och var riktigt oförskämd. Det är en konstig människa; han tycker om sådant. Det gaf jag dig bevis på i går!

Förtjust tryckte Lavache min hand. Under åtta dagars tid funderade han på mina ord och kläckte ut sin plan. På lördagen, då revyn var slut, gick han så och sökte upp öfversten.

— Min gosse lilla, sade han till honom, nu kan det vara nog! Du behandlar oss som djur, men med mig går det inte längre. Jag vill ha permission, och gud nåde dig, om inte...

Han afbröt sig för att undersöka effekten af sina ord. Öfversten betraktade honom med stel häpnad. Därpå tillade soldaten för att göra saken ännu bättre:

— Och förresten, hvad bryr jag mig om dig! Så mycket öfverste du är, så heter jag Lavache, så du vet det, gamle krake!

Och leende med skalken i ögat, väntade han på sin tjugufyra timmars permission!

Han fick mycket längre "permission".

KAN LIFSTIDEN FÖRLÄNGAS?

Att förlänga människans lifslängd är ett problem, hvars lösning de lärda sökt sedan äldsta tider, men ännu ej funnit.

Men om våra förfäder icke funnit problemets lösning, ha de dock trott sig skymta det. De ha haft en förkänsla af blifvande upptäckter. En fransk läkare, dr Doyen, har kommit till det resultat, att läkarens roll icke är att behandla sjukdomar, utan förebygga dem, att omöjliggöra deras utveckling, ifall han ej kunnat undvika de första symptomen. Utgående från denna syn på saken har man sökt efter en ny förebyggande och botande terapi: det rör sig om att bota patienten innan han blifvit sjuk, eller vid sjukdomens första utbrott. Vid åtskilliga sjukdomar är detta möjligt, säger doktor Doyen, tack vare ett nytt behandlingssätt, för hvilket han vid en läkarekongress i Genese utförligt redogjort.

Den gamla tanken att skaffa människorna ett långt lif är, om man får tro den franske läkaren, inte längre en chimär, omöjligt att förverkliga. Det är icke fråga om att skaffa människorna en lifslängd a la Metusalem. Hvartill tjäna väl sex eller sju sekler för den, som måste lefva åldringens lif? Man vill i stället förlänga alla åldrar i lifvet och allt ifrån ungdomen på ett naturligt sätt förebygga, att de mänskliga organen slappas och försämras. Vi kunna intet ändra i människans naturliga utveckling, men vi kunna undvika många sjukdomar, som försvaga individen eller rent af döda den. Hur strängt man än följer hygienens bud, kan man ibland icke undvika infektion. Några psykologer påstå, att ålderdomen börjar vid sextio års ålder, men att själsförmögenheterna börja försvagas redan vid fyrtiofem. Dessa gränser existera dock, påstår dr Doyen, endast på papperet. I verkligheten är en person ännu ung vid sextio års ålder, medan en annan är gammal vid fyrtio. Vidare kommer den franske läkaren med ett påstående, som säkerligen från många håll skall vederläggas, nämligen att storstadslifvets upplifvande och inflytande, detta dagliga jäkt, som alla intellektuella och moderna människor känna i de stora städerna, är gynnsamt för bibehållande af ungdomen.

Denna egendomliga spänstighet kan äfven förlängas genom hygien och möjligheten att skydda sig mot lurande sjukdomar och latenta infektioner, hvilka så småningom undergräfva organismen. Hvartill tjänar det väl att lefva tio år mer eller mindre, ifall vi redan äro gamla? Men kunna vi eröfra tio eller tjugo ungdomsår, är det storartadt.

Årens antal betyder intet, man är jämt så gammal som man ser ut för. Det gäller att bevara spänstighet till kropp och själ så länge som möjligt genom att skydda de vitala organen mot infektion och sjukdom.

För att nå detta mål, förmenar dr Doyen, måste läkarna antaga ett alldeles nytt sätt att behandla sina patienters sjukdomar, en behandling, som kommer att helt och hållet förändra läkarens roll. Det bör hädanefter vara när patienten är frisk, som läkaren ger råd, hur sjukdomar kunna undvikas. Han bör så mycket som möjligt söka hindra, att patienten blir sjuk. Detta är på några få undantag när raka motsatsen till hvad som nu vanligen sker.

EN SKICKLIG BUKTALARE.

Buktalarkonsten börjar allt mer och mer försvinna. Benämningen "buktaleri" är alldeles falskt, ty buken har intet att skaffa därmed. Ljuden bildas nämilgen i munhålan, och läpparna måste hållas nästan slutna.

Redan under profeten Esaias dagar funnos skickliga buktalare, och det är troligt, att gamla tidens sibyllor begagnade sig af denna konst. Under medeltiden brändes många buktalare som trollkarlar och häxor.

Den mest berömda buktalare var Charles Comte, som ofta spelade människorna en del lustiga spratt med sitt buktaleri. En gång mötte han en bonde, som red på en åsna. Plötsligt började djuret till mannens stora förskräckelse att tala: "Af med dig, jag har knogat på dig länge nog!" Ryttaren blef förfärad, hoppade af åsnan och sprang sin väg.

Comte infann sig en dag på en stor marknad och låtsades vilja köpa en gris. Han grep en sådan i öronen frågade efter priset och undrade, om den kunde tala. Bondgumman var ej svarslös, utan förklarade, att det kunde den nog lära sig. Nu vände sig buktalaren till svinet och frågade: "Är du verkligen värd femtio franes?" Ägarinnan hade nämligen begärt den summan. Till gummans förvåning lät grisen upp sin mun och svarade: "Nej, käringen ljuger bara. Du skall inte betala mer än 10 franes för mig!"

Men en gång höll han på att råka illa ut. Comte gick en söndag förbi en bykyrka, hvarifrån just människorna strömmade ut. Begagnande sig af sin stora konst lät han de döda i grafhvalfven tala. Dagen förut hade just en kvinna begrafts, och man trodde nu, att hon endast varit skendöd. Mängden ville öppna grafkammaren, och Comte hade mycket besvär att lugna dem.

Abbé de la Chapelle utgaf i slutet på 1800-talet en bok om buktalarkonsten. Däri talar han bl. a. om en Saint-Gilles, som t. o. m. uppvisade sin färdighet i denna konst inför franska vetenskapsakademien.

DE TRE KÖRSBÄRSKÄRNORNA.

Det var på en restaurant i London. Tre unga män hade ätit middag tillsammans och sutto nu vid vinet och frukten, då en medelålders man kom in i salen, slog sig ned vid ett tomt bord i närheten af dem, ropade på kyparen och beställde sig en kalfkotlett och ett glas öl.

Han var af medellängd och det fanns intet i hans utseende som tilldrog sig uppmärksamhet. Håret hade börjat bli tunnt och grått, uttryket i hans ansikte hade en anstrykning af melankoli, och han bar en grå kappa med uppstående krage af militärisk snitt. Det var en sådan kappa som kanske en officer kunde låta sin betjänt gå klädd i. Man kunde närmast ta honom för att vara en landtlig öfverhetsperson eller en anspråkslös sakförare eller kanske en skollärare.

Han satt och tuggade på sin kotlett och smuttade på sitt öl utan att lyfta ögonen från bordet, tills en körsbärskärna, som en af de unga männen på skämt knäppte mellan pekfingret och tummen, träffade honom vid det högra örat. Ögonblickligen såg han upp på angriparen, och af sällskapets illa dolda munterhet förstod han genast, att denna lilla oförskämdhet icke var ofrivillig.

Den främmande böjde sig ner, tog upp körsbärskärnan och rullade omsorgsfullt in den i en bit papper och stoppade den i fickan, medan ett nästan omärkligt leende syntes i hans allvarliga ansikte. Detta egendomliga handlingssätt hos en person, som de redan bildat sig sin egen mening om, blef för mycket för de tre glada ungdomarna. De brusto ut i ett skallande skratt.

Utan att bry sig om deras brist på lefnadsvett fortsatte den främmande helt lugnt att äta sin tarfliga måltid, tills en ny kärna från samma hand träffade honom vid armbågen. Till sällskapets stora nöje tog han också upp denna från golfvet och lade den omsorgsfullt ned till den första.

Under skallande skrattsalfvor affyrades snart en tredje kärna, som träffade honom i bröstet på den vänstra sidan. Äfven denna tog han upp helt lugnt och lade den till den andra.

Då han reste sig upp sedan han betalt sin måltid, blefvo de glada unga männen plötsligen en smula allvarligare. Det var icke lätt att säga hvarför, ty det var omöjligt att upptäcka det minsta tecken till vrede i den främmandes drag. De tyckte bara, att han såg resligare ut och bar sitt hufvud högre än förr. Han gick bort till deras bord och med den värdiga ro, som är tusen gånger mera imponerande än raseri, drog han upp sitt kort ur fickan och räckte det med fulländad höflighet till förnärmaren, som inte hade annat att göra än äfven gifva honom sitt. Medan den främmade knäppte upp sin kappa för att ta fram kortet, sågo de en skymt af hans kläder, som tycktes vara en militärs. Kortet uppenbarade hans rang och en kort förfrågan vid disken lämnade de nödiga upplysningarna. Det var en kapten, som på grund af sjukdom och lång tjänstgöring blifvit satt på indragningsstat. I sina yngre år hade han haft åtskilliga dueller och han var en skytt af första rang.

Nästa förmiddag fick angriparen en biljett, som innehöll en utmaning till duell och en af körsbärskärnorna. Då gick det upp för den skyldige, att kaptenen skulle komma att kräfva tre särskilda dueller som försoning för det otillåtna skämtet.

Utmaningen blef antagen, och den unge mannen hade nästan bestämdt sig för värja af hänsyn till kaptenens kända skicklighet som skytt, då han blef afrådd därifrån af sina vänner, som hade erfarit, att kaptenen i yngre dar delvis försörjt sig genom att undervisa i fäktning.

De möttes och drogo lott om hvem som skulle skjuta först. Den unge hade valt detta sätt i hopp om att få första skottet. Han fick det också, fyrade af, men träffade icke sin motståndare. Kaptenen höjde sin pistol, det small — och kulan gick igenom den högra örsnibben. Den sårade förde ovillkorligen handen upp till örat och kom i detsamma ihåg, att det var just på samma ställe hans första kärna hade träffat. Så slutade den första lektionen. En månad gick. De unge började hoppas att icke mera få höra från kaptenen, då det en dag kom en andra biljett — en utmaning, naturligtvis — och en körsbärskärna. Kaptenen bad vidare om ursäkt för att han på grund af sjukdom icke kunde sända den förr.

Åter möttes de — gåfvo samtidigt eld, och kaptenen, som icke blef sårad, sönderslittrade sin motståndares högra armbåge — precis på det ställe där den andra körsbärskärnan hade träffat. Härmed slutade den andra lektionen. Kaptenens handlingssätt och hans utomordentliga skicklighet gjorde naturligtvis starkt intryck på motståndaren. Den tredje körsbärskärnan befann sig ännu i hans ägo, och den skyldige tänkte med skräck på att den träffat hans offer på vänstra sidan af bröstet. En månad förflöt — en till — och ännu en under ohygglig väntan, utan att det kom något budskap från kaptenen. Det enda den unge visste var att han måste hålla sig inne på grund af sjukdom.

Slutligen infann sig den herre, som varit kaptenens sekundant vid de två duellerna, och lämnade åter en biljett. Mottagaren märkte genast han fick biljetten i handen, att den innehöll den sista af körsbärskärnorna. Utanskriften var kaptenens välkända stil, men det syntes tydligt, att det hade varit svårt för honom att skrifva. Den främmande som lämnade biljetten var ovanligt höflig och blid. Kuvertet innehöll endast körsbärskärnan utan ett skrifvet ord.

— Hur skall jag förstå detta, frågade den unge förvånad.

— Det skall förstås så, att min vän förlåter er — han är död.

Antingen Ni tuggar det eller snusar det, skall Ni tycka om den rika, fina aromen af

Copenhagen-Snuset

10c per box öfverallt

10c per box öfverallt

Om COPENHAGEN-snuset icke finnes i butikerna i Edert grannskap, skola vi sända Eder en Box vid emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL 3

Skratt och spratt

Litet för hastig i vändningen.

Innehafvaren af ett väldigt amerikanskt magasin för färdiga kläder brukade skryta med att han alltid hade inne alla sorters kläder, som någon människa kunde vilja köpa, och att ingen kund någonsin behöft vänta eller gå till en annan affär.

En dag infann sig i magasinet en man som frågade, om där funnes färdigsydda byxor för enbenta män.

— Ja, naturligtvis! svarade butiksägaren i nonchalant ton. Hvad sort skulle det vara — ljusa eller mörka, tunna eller tjocka?

— Det skulle vara frackbyxor, sade främlingen, allra bästa sort.

Butiksägaren gick längst in i magasinet, tog där fram ett par finfina frackbyxor, klippte hastigt af det vänstra benet och lät ett biträde i en handvändning sy in kanten. Därpå skyndade han tillbaka till kunden med de sålunda stympade finfina byxorna.

— Jaha, sade främlingen, sådana var det just jag menade. Hvad kosta det?

— Tjugu dollar, svarade butiksägaren och bugade sig djupt, så att kunden icke skulle observera, huru illmarigt han og i sitt stilla sinne.

— Det är bra, återtog kunden vänligt; ge mig då ett par med det högra benet borta!

*

Rätt namn.

En ung sprätthök, som var vida känd för sin inbilskhet, skröt för sina kamrater öfver de segrar, han vunnit öfver kvinnohjärtan.

— Här ska' ni få se ett snyggt cigarrfodral, som jag fick af min sista tillbedjerska, sade han.

Alla beundrade etuiet, hvars kvalitet var stämplad inuti med små förgyllda bokstäfver.

— Det var en liten fin tingest, anmärkte en af kamraterna, jag ser, att er beundrarinna också har låtit stämpla fodralet med ert namn.

— Äh, det har jag inte sett, utropade den inbilske unge mannen.

— Så se då, uppmanade vännen, fodralet är ju märkt: Äkta buffel!

*

Också en päronsort. På H—borgs grönsakstorg stod en trädgårdsmästare och sålde frukt. En förbigående herre pekade på en korg päron och frågade:

— Är det Grefve Moltke?

— Nä' de' ä' trädgårdsmästare Person, svarade trädgårdsmästaren och bockade sig.

*

Helt naturligt. — Han måtte ha en hel del godmodighet.

— Det har jag då aldrig märkt.

— Inte jag häller — men då han aldrig använder någon, måste han ju ha kvar en hel del.

*

Sceniskt. A.: — Hemma hos Johanssons är det alldeles som på en teater.

B.: — Hur så?

A.: — Jo, den ena scenen följer på den andra.

*

Hvad skall man göra för att händerna skola bli hvita?

— Ingenting.

*

Professorn: — I hvilken förening löses guldet lättast?

Studenten: — I den äktenskapliga.

*

Våra småttingar. Mamma: — Har jag inte sagt er, att ni inte få leka med grannarnas barn.

Kalle: — Ja, men klå dem få vi väl?

*

I tankarna. Professorskan: — Ja, tänk, å vår lilla Kalle, som har blifvit docent!

Professorn: — Hvad! Och jag, som hela tiden trott att han dog i mässlingen.

*

Familjestolthet. Lärarinnan berättar om Josef i fängelset, hvarpå en liten flicka glädjestrålande utbrister:

— Fröken, jag har en farbror som heter Josef och han sitter också i fängelse.

*

Kuggad.

Kalle Gran, en glad student, skref till sin Onkel och välgörare:

Kära Onkel!

Skicka mig 30 kr. Jag behöfver ovillkorligen X:s nya anatomiska verk.

Din flitiga Carl."

Till hans stora förargelse kom själfva verket, men inte pengar, hvarför han efter fjorton dagar skref på nytt:

"Kära Onkel!

På en mycket lång tid har jag inte fått en vitten af dig. Är det lönen för min flit?

Din väntansfulle Carl".

Det öfverraskande svaret lydde:

"Carl!

Din flit är ju bara prat. Hade du endast skurit upp de första bladen hade du emellan dem funnit 50 kr.

Din missbelåtne Onkel."

Kalle hade sålt verket obesedt till en antikvarisk bokhandel och visste nu, till råga på oturen, ej till hvem.

*

Ett skolminne.

Med anledning af att Göteborgs lärarsällskap uttalat sig mot lärarnas sätt att dalja upp pojkar, berättar en käsör ett skolpojkminne.

En gång hade i sjätte öfre en snjufver lagt knallpulfver på kaminen.

— Vet ni, hvem som gjort det här? frågade den gamle rektorn.

(Enstämmigt): — Jaa!

— Hvem ä' de då?

(Enstämmigt): — De' säjer vi inte.

Lektorn (för sig själf): — Präktiga pojkar! (Högt): — Ni ä' bofvar och kanaljer! Ni få välja mellan nedsatt sedebetyg eller en örfil pr man öfver lag.

Klassen (enstämmigt): — Vi ta' örfilen!

— Då börja vi me'samma, sa' lektorn förnöjd, och allt gick bra, tills han kom till en stor, bredaxlad man, som börjat studera sent och nu var 26 år.

— Jag är för gammal att ta smörj, sa' han. Om lektorn slår, så slår jag igen.

— Då hoppa vi öfver dej, sa' lektorn gemytligt. Nästa man!

*

Tanken är fri. Jag tänker på en liten tur till Paris.

— Har du råd till det?

— Jag har väl alltid råd att tänka.

*

Han visste skäl. Husjungfrun: — Hvarför har frun afskedat er?

Chauffören: — Därför att på senare tiden så många damer skrifvit bref till mig... Hon är svartsjuk förstås!

*

Hvad är kärlek? . . . . . .

En tysk tidning har till ett antal bemärkta personer riktat en rundfråga härom. Bland svaren återge vi här några:

Ludvig Thoma: Kärleken är en fälla, som lockar oss med sitt trefliga utseende, men som till slut kommer oss att se allt som genom järntrådsgardiner.

Harry Walden: Ett ofrivilligt dvaltillstånd som kan räcka i åratal.

Konung Edward: Kärleken är ett slags politik.

Excellensen Behring: Läkemedlet mot sömnsjuka.

Siegmund Friedberg: Kärleken är den enda åker som ej kan fördraga några fågelskrämmor.

Dr Georg Hitrh, Munchen: Kärleken är den organiska snillrikhetens kristallisering och geniets hemort.

*

Lätt fråga. — Hvad är ett sällskap utan damer? utropade en lifvad talare, men gjorde en paus för att uttänka ett rätt poetiskt svar.

— Ett herrsällskap, inföll en annan och hela sällskapet föll i skratt.

*

Frågor och svar — Hur mår du gamle vän — bra?

— Bryr du dig ett dugg om det?

— Nej — inte ett dugg, jag bara frågade af här tydligen malplacerad artighet.

*

Tillmötesgående. — Min fru, nu kan jag gärna tillstå det. När ni för tio år sedan gifte er var jag vansinnigt kär i er.

— Nej, men det är ju förtjusande! Sedan två år är jag änka.

*

Ett godt minne.

Ett mål var före inför domstol, och kärandens advokat ansåg det alldeles nödvändigt att på ett eller annat sätt jäfva ett af vittnena, en gammal man.

Följande dialog uppstod.

Advokaten: — Hur gammal är ni?

— Sjuttiotvå år.

— Ert minne är naturligtvis icke så lifligt nu som för tjugu år sedan?

— Jo, jag skulle tro att det är det.

— Berätta oss något, som tilldrog sig t. ex. för tolf år sedan, så få vi se om vi kunna sätta tro till er utsago.

— Jag vädjar till domstolen, jag vill ej bli tillfrågad på detta sätt.

Domaren: — Jag råder er att svara på frågan.

Vittnet: — Eftersom ni befaller, skall jag göra det. För omkring tolf år sedan var ni, härvid vände han sig till advokaten, anställd hos domaren N.

— Ja.

— Vid den tiden kom er far hem till mig och sade: Min son skall resa till universitetet för att taga examen, och jag vill bedja er låna mig 100 kronor att köpa honom nya kläder för. Jag lämnade pengarna, och ännu äro de obetalade. Jag minns det som i går.

Advokaten, betydligt stukad: — Det är tillräckligt, herre. Ni har godt minne.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c.pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

J. D. McArthur Co., Ltd.

Cor. Higgins & Princess TEL. 5060 Winnipeg, Man.

VIRKE, FÖNSTERRAMAR, DÖRRAR ETC., ETC.

SÄLJA I PARTI OCH MINUT SÅVÄL SOM HELA VAGNSLASTER.

Northern Crown Bank

En vesterns bank för vesterns folk

Hufvudkontor Winnipeg. Auktoriseradt kapital 6,000,000

Börja ett eget sparbankskoto vid årsskiftet. Det är enda vägen till framgång. Hvarje dollar i sparbanksdeposition växer stadigt genom räntan. Vi betala ränta på alla depositioner å minst en dollar.

Filial: Hörnet af Nena och William gatorna